

NR. 66 | OKTOBER 2021

Een duizelingwekkende dosis cinema

LA CIVIL

UN MONDE

RED SANDRA

FILM FEST GENT

COOL ABDOUL

THE FRENCH DISPATCH

ADAM
DRIVER

MARION
COTILLARD

AND SIMON
HELBERG

'VIVE LE CINEMA! ANNETTE IS A TRIUMPH.'

LITTLE WHITE LIES

'ADAM DRIVER AT HIS
MOST MAGNETIC.'

EMPIRE MAGAZINE

FESTIVAL DE CANNES
OPENING FILM
COMPETITION
OFFICIAL SELECTION

'BONKERS BUT BEAUTIFUL
MUSICAL FANTASY.'

THE GUARDIAN

ANNETTE

A FILM BY
LEOS CARAX

ORIGINAL STORY AND MUSIC
SPARKS

LYRICS BY RON MAEL RUSSELL MAEL & LC

RELEASE 20-10

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be /septemberfilmbe

3 NOVEMBER
IN DE BIOSCOOP

J'E.F

DE Gebroeders Schimm

EEN FILM VAN
DE GEBROEDERS VAN OSTADE

WWW.DEGBROEDERSSSCHIMM.BE

flanders

NL FILM
FONDS

NL FILM
INCENTIVE

screen
brussels

telenet

taxshelter.be

shelter prod

ING

VAF

FLANDERS

NL FILM

FONDS

NL FILM

INCENTIVE

screen

brussels

telenet

taxshelter.be

GREENHOUSE TALENT PRESENTS

HANS ZIMMER

23.02.2022
SPORTPALEIS
ANTWERPEN

TWO STEPS FROM HELL

15.06.2022
PALEIS 12
BRUSSELS EXPO

TICKETS: [GREENHOUSE TALENT.COM](https://www.greenhousetalent.com)

GREEN
HOUSE
TALENT

TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
TICKETS: [WWW.DEROMA.BE](https://www.deroma.be) + 03 600 16 60
+ BALIE TURNHOUTSEBAAN 329
+ FNAC-WINKELS

9
FEB
2022

SQÜRL: JIM JARMUSCH & CARTER LOGAN

Cultfenomeen en gelauwerd regisseur Jim Jarmusch komt naar De Roma! Samen met Carter Logan vormt hij **SQÜRL**, de excentrieke, immer enthousiaste rockband uit het hart van New York City. Maak je klaar voor een onvergetelijke filmische muziektrip, gebaseerd op het werk van de legendarische surrealistische fotograaf, schilder en filmmaker Man Ray (1890 - 1976).

21
OKT

ISBELLS + MARBLE SOUNDS

22
OKT

TIN FINGERS

30
OKT

SPINVIS

10
NOV

DE KOMMENISTE

13
NOV

THE COLORIST ORCHESTRA & HOWE GELB

15
NOV

THE HIVES

24
NOV

MAGNAPOP

9
DEC

MESKEREM MEES

10
DEC

OTTO-JAN HAM & BAND

VANAF 27 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

SVEN DE RIDDER DARYA GANTURA ROSALIE CHARLES

RED SANDRA

EYEWORKS presenteert een film van JAN VERHEYEN & LIEN WILLAERT

VIVIANE DE MUYNCK PETER GORISSEN INIMASSEZ ELKE VAN MELLO
naar het levensverhaal van WILLIAM, OLGA EN SANDRA MASSART

REGIE: JAN VERHEYEN & LIEN WILLAERT SCENARIO: LIEN WILLAERT PRODUCTIE: PETER BOUTCKAERT CO-PRODUCTIES: MARVITEN SWART EN RICHIS JANSZEGERS REDACTIE: TUON MARIËN ANIMATIE: MARILIES VISSER & PAUL MATHIOT
 KOSTUUM: INGE COLEMAN MAKE-UP: MARILEEN HOLTHUIS GELUID: SIMONE GALANZI SOUND DESIGN: PETER FLAMMAN & WABET VIMASTEKER MONTAGE: MERILAN SUTKIEF ADVISORIE: PHILIPPE FANTOY CINEMATOGRAFIE: BEIER VAN BRUNNEMELLEN NSC
 EEN PRODUCTIE VAN EYEWORKS IN CO-PRODUCTIE MET KAAP HOLLAND FILM & VTM MET DE STEUN VAN HET VLAAMSE AUDIOVISUELE FONDUS (VAF), SCHEEN FLANDERS, THE NETHERLANDS FILM PRODUCTION INCENTIVE,
 TELENET & DE BELGISCHE TAX SHELTER VOOR FILM-INDUSTRIË IN SAMEWERKING MET SCIO PRODUCTIONS & KINEPOLIS FILM DISTRIBUTION

WWW.REDSANDRAFILM.BE **f/RED SANDRA - DE FILM**

eyeworks KAAP HOLLAND vtm VAF 4 FEARLESS PRODUCTION WOLFGANG PETER STAR

vum mac Dag story HLN streamz

RED SANDRA

VIVIANE DE MUYNCK PETER GORISSEN INIMASSEZ ELKE VAN MELLO
naar het levensverhaal van WILLIAM, OLGA EN SANDRA MASSART
 REGIE LIJN VERVEEN & LIJN VILLAERT SCENARIO LIJN VILLAERT PRODUCTIE PETER BROUWERD COPRODUCTIES MAGGIE SWART & RICHUS JANSSEERS DECOR TONNIE MARIËN KOSTUUMS MARILIES VISSER & PAUL MATHOT
 KOSTUUM INGE COLEMAN MAKE-UP MARILEEN HOLTHUIS CELLO SAMINE CALAWAZI SOUND DESIGN PETER FLAMMAN & WART WAAKSTERKE MIXER MERILIN SWITZER MONTAGE PHILIPPE RAUDET CINEMATOGRAFIE RENIER VAN BRUNNEMAN
 EEN PRODUCTIE VAN EYEWORKS IN COPRODUCTIE MET KAAP HOLLAND FILM & VTM MET DE STEUN VAN HET NEDERLANDS FILM PRODUCTIE INCENTIVE
 TELENET & DE BELGISCHE TAX SHELTER VOOR FILMFINANCIERING IN SAMENWERKING MET S20 PRODUCTIONS & KINOPOLIS FILM DISTRIBUTION

EN LIEN VLAERT SCENARIO LIEN VLAERT PRODUCTIE PETER BOUCKAERT CO-PRODUCTIE MAARTEN SWART IN ROLLS JANSJES BEZOR TOON MARIN ANIMATOR MARLIES VISSERS BOEK MARLEEN HOUTHOFF SCENARIO SIMONE GALVAZ SCENARIO DESPES PRODUCTIE PETER FLAMMAN IN WAT VANISTEER IN ROLLS MELLAN SMITKE MONTAGE PHILIPP RAVET CHOREOGRAFIE BEER BOEK EN PRODUCTIE WORKS PRODUCTIE MET BOEK KAAP HOLLAND FILM IN ROLLS VTM BOEK MET BOEK STEUN VAN BOEK HET VLAAMS AUDIOVISUEEL MEDIA FOND BOEK SCREEN FLANDERS BOEK THE NETHERLANDS FILM PRODUCTION BOEK TELING BOEK E DE RECHTSCHE KAST BOEK HET VLAAMS AUDIOVISUEEL MEDIA FOND BOEK IN BOEK SAMENWERKING MET BOEK SFCO PRODUCTIONS BOEK KINOPOLIS FILM DISTRIBUTION

music

Deze film is voorzien van Nederlandstalige audiodescriptie en ondertiteling: Audiodescriptie via de **Earcatch App**, beschikbaar via de App Store en Google Play. Vraag ruim vooraf aan de bioscoop naar voorstellingen met ondertiteling.

INHOUD

VANAF 15 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Bart De Duytsche
bart@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Ruben Nollet, Chris Craps

WEBMASTER

Hans verschooten

WEBREDACTIE

Arno Callens

EINDREDACTIE

Nicolas Quaghebeur

LAY-OUT

Geert Verbist

FOTOGRAAF

Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

Druk

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📌 VERTIGObe

📷 VERTIGOgram

📱 VERTIGObe

Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.
Hoog tijd om dat eeuwenoude
spreekwoord nog eens af te stoffen,
want het geeft deze maand perfect
de sfeer weer in het landschap der
Vlaamse filmmagazines. Bestaande
initiatieven als *Sabzian*, *Kortfilm.be*,
photogénie en de duizelingwekkende
dosis cinema die je momenteel in je
handen (of op je scherm) hebt, worden
in oktober immers verwoed door maar
liefst twee nieuwe publicaties.

Enerzijds is er *Humbug*, opgericht door *De Standaard*-
journalist Ruben Aerts en *Knack Focus*-recensent Johannes De
Breuker, dat met een mix van wervelende stukken en originele
illustraties wil uitgroeien tot een Vlaamse versie van het
geweldige *Little White Lies*. Anderzijds is er *Fantômas*, ontstaan
uit de assen van het ter ziele gegane Filmmagie, dat inzet op –
ik citeer medeoprichter Bjorn Gabriëls – ‘diepgravende stukken
over bewegende beelden in hun meest brede betekenis’.

In het verleden werden *Vertigo* en *Filmmagie* door allerlei
(al dan niet betrokken) partijen tegen elkaar uitgespeeld. Ik
heb me altijd met klem tegen dat soort antagonisme verzet
en wil nu met nog meer klem de hoop uitspreken dat *Humbug*,
Fantômas en *Vertigo* broederlijk naast elkaar kunnen bestaan.
Als rabiate filmfan lees ik met veel plezier zowel het meer
mainstream *Empire* als het cinefielere *Sight & Sound*. Dat derge-
lijke diversiteit nu ook in Vlaanderen ontstaat, kan ik alleen
maar toejuichen.

Nog een reden tot juichen is de 47^e editie van Film Fest
Gent, die nu de coronacrisis min of meer achter de rug lijkt
weleens zou kunnen uitgroeien tot een triomfantelijk terug-
naar-normaal-filmfeest met volle zalen en geanimeerde
achterafgesprekken. Op 15 oktober worden *Humbug* en
Fantômas daar trouwens officieel voorgesteld. Misschien zien
we elkaar dan?

En anders: tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
HOOFDREDACTEUR

#WeLoveCinema VAF

AD Deze film is voorzien van Nederlandstalige audiodescriptie en ondertiteling: Audiodescriptie via de Earcatch App, beschikbaar via de App Store en Google Play. Vraag ruim vooraf aan de bioscoop naar voorstellingen met ondertiteling.

VAF Vlaanderen
verbeelding werkt

IN DETAIL

Door de jaren heen heeft Wes Anderson niet alleen een groep vaste groep acteurs om zich heen verzameld, ook achter de camera maakt de curieuze cineast zijn eigenzinnige pareltjes graag met dezelfde mensen. Met twee van hen, de Franse componist Alexandre Desplat en de Amerikaanse *production designer* Adam Stockhausen, legt *Vertigo* de raamvertelling en de vier vignetten uit Andersons nieuwste film *The French Dispatch* onder de loep. **STEVEN TUFFIN**

1

STOP DE PERSEN

VERHAAL: Wes Andersons tiende film begint met het trieste nieuws dat Arthur Howitzer, Jr. (Bill Murray), de bezieler van *The French Dispatch*, overleden is. De redactieleden van het in Frankrijk gepubliceerde Amerikaanse magazine voor literaire journalistiek komen samen om een laatste nummer te maken. Hun herinneringen aan de man worden in vier korte verhalen gebald.

ALEXANDRE DESPLAT: ‘Samenwerken met Wes Anderson betekent keer op keer op avontuur gaan. Toen ik het scenario van *The French Dispatch* las, vertelde ik hem dat dit zijn meest dadaïstische werk tot op heden was. Hoewel Wes al jaren in Frankrijk

woont, speelt de film zich niet af in het land zelf maar in een poëtische versie ervan, vol details en referenties die echt lijken, maar eigenlijk compleet ridicul zijn.’

ADAM STOCKHAUSEN: ‘Mijn eerste reactie was er eentje van pure paniek. (lacht) We weten allemaal dat Wes ervan houdt om een bonte verzameling personages en locaties op te voeren, maar in *The French Dispatch* drijft hij dat helemaal op de spits. Gelukkig heeft zijn ervaring met de stop-motionfilms *Fantastic Mr. Fox* en *Isle of Dogs* ervoor gezorgd dat hij ook zijn live action-films tot in de kleinste details voorbereidt.’

2

OP DE FIETS

VERHAAL: In *The Cycling Reporter* neemt Herbsaint Sazerac (Owen Wilson) de kijker mee op een fietstocht langs de groezeligste buurten van Ennui-sur-Blasé, de fictieve Franse stad waar *The French Dispatch* gepubliceerd wordt.

STOCKHAUSEN: ‘Onze eerste grote uitdaging was het vinden van een stad die we zonder al te veel kunst- en vliegwerk konden omtoveren tot het tegelijk vervallen en toverachtige Ennui-sur-Blasé. Na veel uren getrek en gesleur aan het oranje Google Maps-mannetje – de beste manier om een stad vanop afstand te verkennen – viel onze keuze op Angoulême in het zuidwesten van Frankrijk, tussen Nantes en Bordeaux.’

DESPLAT: ‘Wes en ik hebben er een gewoonte van gemaakt om de scores van zijn films zo simpel mogelijk te houden. Voor *Fantastic Mr. Fox* werkten we met een extreem ingeperkt orkest, zodat de muziek perfect zou passen bij de kleine stop-motionfiguurtjes. De score van *The Grand Budapest Hotel* werd grotendeels gemaakt op citers, mandolines en alpenhoorns. En de belevenissen van Owen Wilsons personage in *The French Dispatch* worden voornamelijk ondersteund door een tuba.’

VERHAAL: *The Concrete Masterpiece* draait rond de tumultueuze relatie tussen de gestoorde gevangene/kunstenaar Moses Rosenthaler (Benicio del Toro), zijn bewaakster en muze Simone (Léa Seydoux) en de meedogenloze galerist Julian Cadazio (Adrien Brody).

DESPLAT: ‘De scènes in de gevangenis worden begeleid door één enkele piano. Ik wilde iets maken à la Alexander Scriabin en Erik Satie, twee van de grootste componisten van het begin van de 20e eeuw, iets traags en mysterieus dat het gebeuren ademruimte gaf. De muziek mocht vooral niet te overweldigend zijn omdat de acteurs ook heel minimalistisch spelen.’

STOCKHAUSEN: ‘Ironie is me als *production designer* niet onbekend. In *The Concrete Masterpiece* passeert een verzameling schilderijen die – ik hou het bewust vaag – onmogelijk van de muur te halen zijn. In realiteit moest ik hemel en aarde verzetten om ze erop te houden. Ze waren geschilderd met zware klodders verf en dreigden aldoor op de grond te vallen.’

3

CRIMINELE KUNST

4

OP DE BARRICADE

VERHAAL: De immer integere Lucinda Kremmentz (Frances McDormand) verhaalt in *Revisions to a Manifesto* over de grootschalige studentenprotesten die op poten worden gezet door de dromerige Zeffirelli (Timothée Chalamet) en de nuchtere Juliette (Lyna Khoudri).

STOCKHAUSEN: 'In deze sequentie speelt het café Le Sans Blague een belangrijke rol. Voor de buitenopnames vonden we een grote trap in het midden van Angoulême, die zorgde voor een wonderlijk zicht op een reeks huizen in een bochtige straat. Rond die huizen hebben we een fake façade getimmerd. Het interieur bouwden we dan weer in een viltfabriek net buiten de stad, die als onze uitvalsbasis fungeerde.'

DESPLAT: 'Revisions to a Manifesto is Wes' ode aan de revolutie van mei '68 en hij wilde graag een nummer uit dat tijdvak in het verhaal verwerken. De keuze viel al snel op *Aline* van Christophe, het Franse popicoon dat Wes ooit ontmoet heeft in een oude nachtclub in Parijs. Oorspronkelijk hoopten we dat hij samen met Jarvis Cocker een nieuwe versie van het liedje zou opnemen, maar uiteindelijk werd het een cover gezongen door de voormalige Pulp-frontman.'

5

CULINAIR MYSTERIE

VERHAAL: *The Private Dining Room of the Police Commissioner* begint als een portret van de legendarische chef-kok Nescaffier (Stephen Park), die werkt voor de politiecommissaris van Ennui-sur-Blasé (Mathieu Amalric), maar transformeert gaandeweg in een kidnappingsthriller.

DESPLAT: 'Misschien wel mijn favoriete gedeelte van de film, net omwille van die narratieve ommezwaai. Zo krijg je als componist een parcours voorgeschoteld en daar hou ik van. Het geeft je de ruimte om helemaal loos te gaan – bepaalde instrumenten duiken heel eventjes op om nooit meer terug te komen – en je intellectuele bagage compleet overboord te gooien. En zo belanden we terug bij het dadaïsme. (lacht)'

STOCKHAUSEN: 'Onze grootste inspiratiebron hier was een oud magazine gemaakt voor en door Franse politieagenten. Het stond boordevol artikels over het reilen en zeilen van korpsen over heel het land en bevatte een schat aan informatie waarop we ons baseerden voor het design van het politiekantoor. Een magazine dat een film over een magazine inspireert: mooier kan het toch niet?' 🍷

THE FRENCH DISPATCH SPEELT VANAF 27 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

VANAF 27 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

WRAAKENGEL

In *La Civil*, de eerste lange fictiefilm van Teodora Ana Mihai, neemt een Mexicaanse vrouw na de ontvoering van haar dochter het recht in eigen handen. Dat klinkt als het perfecte recept voor een portie *Death Wish*-achtige pulp, maar wat de Vlaams-Roemeense cineast toont, is bittere realiteit. **RUBEN NOLLET**

De Prijs voor Durf die *La Civil* begin juli op het filmfestival van Cannes ontving, werd als een triomf voor de Vlaamse cinema onthaald. Daar doen we regisseur Teodora Ana Mihai echter tekort mee, want haar blik is uitgesproken internationaal. Mihai werd in 1981 geboren in Boekarest en verhuisde op haar achtste naar Antwerpen. Ze debuteerde in 2014 met *Waiting for August*, een documentaire over een Roemeens tienermeisje dat voor het gezin zorgt terwijl haar moeder in Italië de kost verdient. Ook Mexico, waar haar fictiedebuut *La Civil* zich afspeelt, kent ze goed: ze trok er op haar zestiende een tijdlang rond.

Eigenlijk had Mihai opnieuw een documentaire over jongeren voor ogen toen ze zeven jaar geleden naar het land terugkeerde. ‘De mentaliteit en de blik van adolescenten heeft me altijd geboeid’, legt ze uit. ‘Tieners beleven sowieso een van de meest intense periodes uit hun leven. Ik wilde zien hoe ze daarmee omgaan als ze ook nog eens in een extreme context opgroeien. In Mexico heb ik bijna geen enkele jongere ontmoet die niet rechtstreeks of onrechtstreeks met geweld was geconfronteerd. Schietpartijen op straat, schuilen op school, familieleden die ontvoerd of vermoord worden, iedereen had wel zo’n verhaal.’

‘Als slachtoffer ga je onvermijdelijk zelf deel van uitmaken van het geweld.’

TEODORA ANA MIHAI

Omdat ze ook het perspectief van de ouders in haar film wilde verwerken, kwam Mihai in contact met Miriam Rodríguez, wiens twintigjarige dochter Karen in 2012 was ontvoerd. Hoewel Miriam meerdere keren losgeld had betaald, heeft ze Karen nooit meer teruggezien. Het is een triest refrein in bepaalde delen van Mexico, maar Miriams reactie was apart: in plaats van zich terug te trekken om te rouwen, ging ze manu militari op zoek naar de daders. ‘Ik zal onze eerste ontmoeting nooit vergeten’, vertelt Mihai. ‘Miriam zag eruit als een huisvrouw van middelbare leeftijd, tot ze een

revolver tevoorschijn haalde en op de tafel legde. Het was haar manier om respect af te dwingen. Ze zei: ‘Als ik ’s morgens wakker word, wil ik doden of sterven.’ Een heel straffe madam.’

Door haar ontmoeting met Rodríguez onderging het project een complete transformatie. Om te beginnen bleek al snel dat een documentaire over de strijdvaardige moeder niet haalbaar was: de kleine filmploeg had zoveel lijfwachten nodig dat ze elke anonimiteit verloor. Mihai besloot daarop om het verhaal te verwerken in een fictiefilm, maar ze benadrukt dat *La Civil* geen biopic is.

‘We hebben tijdens onze twee jaar research ongelooflijk veel getuigenissen gehoord’, zegt ze. ‘Daar hebben mijn coscenarist Habacuc Antonio De Rosario en ik een coherent verhaal van gemaakt met een hoofdpersonage dat op Miriam geïnspireerd is. We wilden onder meer laten zien hoe je als slachtoffer onvermijdelijk zelf deel gaat uitmaken van het geweld. We hebben ook geprobeerd om alle personages zoveel mogelijk grijswaarden te geven, inclusief de zogezegde slechteriken.’

Vier jaar geleden werd Miriam Rodríguez op 10 mei, Moederdag in Mexico, doodgeschoten op straat. Een echte verrassing was dat niet, maar toch kwam het nieuws hard aan. ‘Miriam werkte met ons samen omdat ze hoopte dat door onze film de aandacht voor het onderwerp zou toenemen. Er is in de Mexicaanse media in ieder geval al veel over *La Civil* gesproken, ook al moet hij er nog in première gaan. Mijn steentje bijdragen met de verhalen die ik vertel: daar doe ik het voor.’

LA CIVIL SPEELT VANAF 27 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

Echte HELDEN

De ene gaat over een getalenteerde bokser die het noorden kwijtraakt, de andere over een vader die alles in het werk stelt om het leven van zijn dochtertje te redden. Toch hebben de Vlaamse films *Cool Abdoul* en *Red Sandra* verschillende raakvlakken volgens hun hoofdrolspelers Nabil Mallat en Sven De Ridder. En niet alleen omdat ze op feiten gebaseerd zijn. **RUBEN NOLLET**

Dames en heren! In de rode hoek... Hij is de fetisjacteur van Adil El Arbi en Bilal Fallah, met wie hij de kortfilm *Broeders* en de langspeelfilms *Image* en *Patser* maakte. Hij speelde de hoofdrol in het Nederlandse drama *Rafaël* en dook op in tv-reeksen als *De dag* en de eerste Belgische Netflix Original *Into the Night*. Daarnaast runt hij het castingbureau Hakuna. Nabil... Mallat!

In de blauwe hoek... Hij groeide op in het Echt Antwarps Theater. Hij debuteerde op het bioscoop scherm in *Ad Fundum* van Erik Van Looy en combineert sindsdien een carrière op de planken met rollen in zowel tv-series (*Vermist*, *Nachtwacht*) als films (*Frits & Franky*, *Torpedo*). Intussen heeft hij ook zijn eigen toneelgezelschap. Sven... De Ridder!

Nu Nabil Mallat in *Cool Abdoul* een bokser speelt, is het verleidelijk om een dubbelinterview met Sven De Ridder als een boksmatch op te vatten, maar in werkelijkheid zijn de twee dierbare collega's sinds ze samen

in de serie *Cordon* speelden. 'Ik volg Nabil op Instagram en we communiceren weleens via sociale media', zegt De Ridder. 'Ik vind dat Vlaamse acteurs elkaar veel te weinig complimenten geven, terwijl dat net heel belangrijk is.'

'Ik speel graag figuren die door de maatschappij uitgespuwd worden. Ik vraag me dan af hoe zo iemand geworden is wie hij is.'

NABIL MALLAT

Deze maand delen ze de schijnwerpers omdat ze allebei een bestaand personage vertolken in twee nieuwe Vlaamse films. Eerst zien we Mallat als

de legendarische maar getroebleerde Gentse bokskampioen Ismail Abdoul in *Cool Abdoul*, het regiedebuut van Jonas Baeckeland. Twee weken later volgt De Ridder met *Red Sandra* in de rol van William Massart, de wanhopige man die hemel en aarde verzette om zijn doodzieke dochtertje te redden. Het is na onder meer *Los*, *Zot van A.* en *Het vonnis* zijn zevende samenwerking met Jan Verheyen, die deze keer de regiestoel deelde met zijn echtgenote Lien Willaert.

SVEN DE RIDDER: 'Jan en Lien hebben me in het begin gevraagd of ik de echte William Massart en zijn vrouw wilde ontmoeten. Ik heb er lang over getwijfeld, want ik was bang dat het me in mijn vrijheid als acteur zou beperken. Uiteindelijk ben ik toch op hun voorstel ingegaan, niet om die mensen te bestuderen maar om het verhaal ook eens uit hun mond te horen. Ik ben blij dat ik het heb gedaan, maar het gaf me ook een gevoel van grote verantwoordelijkheid: we moesten hun verhaal waarachtig

en voorzichtig vertellen, zonder de emoties te overdrijven.' NABIL MALLAT: 'Ik heb Ismail Abdoul eveneens ontmoet, ook al is hij twintig jaar geleden was. Vandaag is hij een rustige en bedachtzame kerel, terwijl de mensen die hem toen kenden tegen me zeiden: (*met Gents accent*) "Da's een wijze gast, zuh. Maar ik heb daar wel ne lap van gekregen!" (*lacht*)'

Vonden jullie het belangrijk om fysiek op jullie personages te lijken?

MALLAT: 'Ik ben er nooit een fan van geweest om een kopie te spelen. Dan krijg je commentaar die er eigenlijk niet toe doet.'

DE RIDDER: 'Klopt. De echte William Massart was bijvoorbeeld 1m90, terwijl ik 1m64 ben. Daar stopt het al. Wat telt, is de beleving van het verhaal.'

MALLAT: 'Het publiek laten voelen wat wij voelen, dat is de essentie.'

Was het niet moeilijk om ook de lelijke kanten te tonen van iemand die je beter hebt leren kennen?

DE RIDDER: 'Het is niet alsof er tussen William en mij een hechte band was gegroeid. Ik heb hem twee keer ontmoet en dat was genoeg om te weten wat ik wilde. Voor de rest heb ik veel van mezelf in de rol gestopt. Als acteur probeer je raakpunten te vinden en daar horen de minder goeie kanten ook bij.'

'Als acteur probeer je raakpunten te vinden met je personage en daar horen de minder goede kanten ook bij.'

SVEN DE RIDDER

MALLAT: 'Ik speel graag figuren die door de maatschappij uitgespuwd worden. Ik vraag me dan af hoe zo iemand geworden is wie hij is. Ik wil

empathie tonen zonder een oordeel te vellen. Dat is het mooie aan fictie: het geeft je de kans om mensen te doen twifelen aan hun mening. De eerste screening van *Rafaël*, waarin ik een Tunesische vluchteling speelde, was voor een publiek van Nederlandse dokwerkers, kerels die vaak voor de PVV van Geert Wilders stemmen. Achteraf zag ik al die brede, getatoeëerde mannen naar buiten komen met natte plekken op hun T-shirts omdat ze zo hard hadden gehuild.' **Zijn er films die op jullie zo'n diepe indruk hebben gemaakt?**

DE RIDDER: '*Born on the Fourth of July* van Oliver Stone. Toen ik die op mijn vijftiende zag, was ik een onvoorwaardelijke fan van alles wat Amerikaans was. Ik had in die tijd nog haar en dat stond recht overeen na die film. Stone had net heel mijn visie op de VS onderuitgehaald.'

MALLAT: 'Voor mij was dat *American History X*. Als Marokkaan heb je een bepaald beeld van neonazi's, maar dan zie je een personage dat van mening

verandert. Die man vliegt in de bak en komt eruit met zwarte vrienden en een afkeer voor het hakenkruis op zijn borst. Die film heeft die gasten voor mij in echte mensen veranderd. Vroeger schold ik ze automatisch uit als ik ze op straat tegenkwam, maar plots was die boosheid in begrip en medelijden veranderd. Je weet nooit met wie iemand opgroeit en waar zijn ideeën vandaan komen. Die nuances zijn belangrijk.’

Jullie rollen in *Cool Abdoul* en *Red Sandra* zijn elk op hun manier behoorlijk zwaar. Waar hadden jullie de meeste moeite mee?

DE RIDDER: ‘Bij mij was dat vreemd genoeg de voorbereiding. Jan en Lien vonden het een goed idee om mijn tegenspeelster Darya Gantura en ik twee weken te laten repeteren in het

huis waarin de film zich grotendeels afspeelt. We zijn ook samen met Rosalie Charles, die Sandra speelt, naar de zoo geweest. Ik vond het heel raar om met een vrouw en een kind die niet de mijne waren samen te leven. Het was heel intens, maar ook ideaal.’ MALLAT: ‘Ik had schrik van verschillende dingen. Ik moest een icoon spelen en ik vreesde dat de kijker zou zien dat ik geen bokser ben. Zonder mijn coach Carlos Schram had ik het nooit gered. Daar kwam ook nog het Gentse dialect bij. Ik ben een acteur die graag improviseert, maar als je gebonden bent aan een tongval die niet de jouwe is, bestaat de kans dat je compleet blokkeert. Mijn tegenspelers Anemone Valcke en Johan Heldenbergh hebben me daar enorm bij geholpen. Net als Rabah Besseghir,

een vriend van mij uit de Gentse wijk de Brugse Poort.’

Wat betekenen *Cool Abdoul* en *Red Sandra* voor jullie respectievelijke carrières?

DE RIDDER: ‘Voor mij is *Red Sandra* een mijlpaal omdat het een hoofdrol is én een heel ander soort personage dan de mensen van mij verwachten. Dat maakt het ook heel spannend.’ MALLAT: ‘*Cool Abdoul* is om verschillende redenen belangrijk voor mij. Het is de eerste grote boksfilm in Vlaanderen, zeg maar de Vlaamse *Rocky*. Daarnaast ben ik destijds Hakuna Casting begonnen vanuit het idee dat er in het Vlaamse filmlandschap te weinig diversiteit en te veel typecasting is. Regisseur Jonas Baekeland heeft in die zin mijn droom waargemaakt. Hij heeft me niet gecontacteerd omdat hij een buitenlands personage nodig had, hij heeft me als Antwerpse Vlaming gevraagd om in een ander Vlaams dialect te spelen.’

Hebben de echte William Massart en Ismail Abdoul de films gezien?

DE RIDDER: ‘William is eind vorig jaar overleden, maar hij heeft *Red Sandra* nog kunnen zien. Hij was heel blij met onze ode aan zijn strijd en heeft tegen Jan en Lien gezegd dat hij zich geen betere William kon voorstellen. Het mooiste compliment dat je kunt krijgen, vind ik.’

MALLAT: ‘Ismail zei tegen mij: “Nabil, je weet dat ik een redelijk harde ben, maar ik heb twee keer een traantje moeten wegpinken. En ik wist van bij het begin dat niemand anders die rol zou kunnen spelen.” Een enorme opluchting, want ik was bang dat hij me in elkaar zou willen slaan omdat ik zo slecht was! (lacht)’ 🍷

COOL ABDOUL SPEELT VANAF 15 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

RED SANDRA SPEELT VANAF 27 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

VANAF 6 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

GEEN KINDERSPEL

Drie jaar na de *Girl*-triomf van Lukas Dhont was het aan de Brusselse cineaste Laura Wandel om indruk te maken op het filmfestival van Cannes. Afgelopen zomer palmde ze immers de Un Certain Regard-sectie in met *Un monde*, het meeslepende drama over een piepjong meisje dat haar iets oudere broer probeert te verdedigen tegen pesterijen. **RUBEN NOLLET**

Nora is zes en klaar voor de lagere school, al weet ze dat zelf niet zo zeker. Op de eerste schooldag staat het huilen haar nader dan het lachen, maar ze troost zich met de gedachte dat ze op de speelplaats bij haar oudere broer Abel terecht kan. En dan ziet ze dat hij het mikpunt is van pesterijen.

De hoofdpersonages van *Un monde*, de eerste langspeler van Laura Wandel, zijn dan wel even klein als het universum van de film, hun emoties zijn niet minder complex dan die van grote mensen. Vandaar ook de titel, merkt de regisseur op: 'De speelplaats is een wereld op zich, een minisamenleving waar dezelfde thema's

spelen als daarbuiten. Uiteindelijk gaat het daar ook over integratie, de nood om erbij te horen en de conflicten die die zaken veroorzaken.'

'De speelplaats is een wereld op zich, een minisamenleving waar dezelfde thema's spelen als daarbuiten.'

LAURA WANDEL

De cineast kreeg het idee voor *Un monde* toen ze aan haar eigen eerste schooldagen dacht en hoe moeilijk ze het had om haar plaats te vinden. Met name de speelplaats liet een diepe indruk na. 'Ik kon niet tegen het lawaai', herinnert ze zich. 'En ik vond er ook geen plaats om te spelen. Het was er me veel te druk. Ik liep plots tussen kinderen tot twaalf jaar oud. Als je zes bent en pas van de kleuterschool komt, is dat een serieuze schok.'

Om alles zo authentiek mogelijk in beeld te brengen, observeerde Wandel eerst enkele maanden het leven op zo'n speelplaats. Ze praatte ook met tientallen kinderen, ouders, leraars en directies. 'Een gigantisch werk' noemt ze het, maar het wierp wel zijn vruchten af.

Toen restte nog één cruciale uitdaging: het vinden van een jonge actrice die de film op haar frêle schouders kon dragen. Die zorg verdampte echter zodra de zevenjarige Maya Vanderbeque het castinglokaal binnenstapte. 'Ze leek niet echt op het meisje dat ik in gedachten had', vertelt Wandel.

'Maar ze keek me aan en zei: "Ik wil al mijn kracht aan deze film geven." Het was alsof ze ondanks haar jonge leeftijd het hele verhaal begreep. Op dat moment wist ik dat ik mijn Nora had gevonden.'

Ook al laat *Un monde* ruimte voor luchtige en lieve momenten, de nadruk ligt op fysiek en emotioneel geweld, geen makkelijke thema's om uit te spitten met een groep kinderen. Met de hulp van een orthopedagoge leerde Wandel haar jonge acteurs een onderscheid te maken tussen hun personages en hun eigen leven.

'Tijdens de opnames werkten we bijvoorbeeld met een belletje', legt ze uit. 'Als dat rinkelde, waren ze hun personage. Als het nog eens rinkelde, waren ze weer zichzelf. Ik heb ze ook nooit het scenario laten lezen. In de laatste drie maanden voor de opnames kwamen we elk weekend samen. Ik legde het begin van een scène uit en zij moesten de rest verzinnen. Dan praatten we daarover, tot we in de buurt zaten van wat ik geschreven had. Via improvisaties hebben we de dialogen gekneed tot dingen die ze zelf zouden zeggen.'

In de rol van de lerares die Nora probeert te helpen, herkennen we Laura Verlinden. De Vlaamse actrice legt de gevoeligheid aan de dag waar het personage om vroeg, maar er speelde ook iets anders, aldus Wandel: 'Ik vond het belangrijk dat *Un monde* een Vlaamse kant zou hebben. Ik heb nooit begrepen waarom we in België Franstalige en Vlaamse cinema maken. Ik krijg dat ook nauwelijks uitgelegd in het buitenland. Ik hoop echt dat we in de toekomst vaker en nauwer kunnen samenwerken.'

UN MONDE SPEELT VANAF 20 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

TUSSEN VIER MUREN

Ongeveer een jaar na de onverwachte coronahit *Greenland* maakt actiester Gerald Butler zijn opwachting in *Copshop*. In deze neowestern van *The Grey*-cineast Joe Carnahan laat een oplichter (Frank Grillo) zich arresteren door een jonge agente (Alexis Louder) om aan de maffia te ontsnappen. Butler speelt een huurmoordenaar die zich ook laat opsluiten om zo tot bij zijn kersverse doelwit te geraken. **CHRIS CRAPS**

C*opshop* doet denken aan *Rio Bravo*, de westernklassieker van Howard Hawks waarvan John Carpenter met *Assault on Precinct 13* een update draaide. In de drie films verschuilt een kleine groep mensen zich in een door criminelen omsingelde gevangenis.

GERALD BUTLER: ‘*Copshop* ruikt inderdaad naar het westerngenre. Je hebt de goedbedoelende sheriff, de dief die ze arresteert en een stel psychopaten die een voor een het politiekantoor binnenstormen. Het grootste verschil met klassieke genregenoten is dat hier de sheriff een sterke vrouw is.’

Hoe bereidde je je voor op een personage dat het grootste deel van de film passief toekijkt vanuit een geïsoleerde ruimte?

‘Ik heb vriendschap gesloten met enkele moordenaars en hen

vergezeld op hun rooftochten. (lacht) Nee, serieus: ergens voelde het heel toepasselijk om tijdens de coronacrisis in een cel te worden opgesloten. Daarnaast bedacht ik een sterk achtergrondverhaal voor mijn personage. Wie is die man? Hoe groeide hij op? Was hij lief voor zijn moeder? Wanneer je als acteur op al die vragen antwoorden hebt, wordt het een stuk makkelijker om in zo’n cel te vertoeven.’

Dat klinkt aannemelijk voor een karakteracteur, maar je hebt je roem vooral vergaard met fysieke vertolkingen in films als *300* en *Olympus Has Fallen*. Moest je je acteerstijl hier dan niet aanpassen?

‘Enerzijds was die beperkte bewegingsvrijheid frustrerend, anderzijds werkte ze heel bevrijdend. Alles moest immers vanuit mijn binnenste komen. Mijn personage weet dat hij nergens

‘Ditmaal moest alles vanuit mijn binnenste komen.’

GERALD BUTLER

naartoe kan, dus wacht hij als een cobra op het moment waarop hij kan toeslaan. Hij maakt een nest en observeert.’

De interactie tussen de drie hoofdpersonages wordt beperkt gehouden. Hadden meer dialogen hun respectievelijke motieven verraden?

‘Regisseur Joe Carnahan wilde tijdens de opnames meer empathie toevoegen en ik zag ook wel iets in het verder uitwerken van de relaties. Tegelijk was het belangrijk om voldoende afstand te bewaren. Mijn

personage is een man met een erecode. Strikt genomen is de agente zijn tegenstander, maar ze is ook een raadsel voor hem. Een jonge vrouw met bakken moed en het hart op de juiste plaats: dat past niet in zijn wereld. Om al die elementen met elkaar in balans te houden, is er gelukkig nog de montagekamer. Daar zie je waar je te veel hebt weggegeven en hoeveel van het mysterie je moet behouden.’

Veel *mind games* dus, maar in de finale mag iedereen voluit gaan.

‘Volgens mij is die gestaag opgebouwde spanning in die kleine ruimte heel entertainend voor het publiek, net omdat ze weten dat vroeg of laat de hel zal losbarsten. Wat natuurlijk ook gebeurt. (grijnst)’

COPSHOP SPEELT VANAF 20 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

Dieren, dochters & de dood

Van 12 tot 23 oktober vindt de 47^e editie van Film Fest Gent plaats. Volgens de officiële communicatiekanalen staat het glorieuze filmfestijn dit jaar in het teken van geweld, geheugen en de Griekse cinema. *Vertigo* plaatst echter drie andere thema's in de kijker. Op verkenning langs ons eigenzinnige parcours. **STEVEN TUFFIN**

Lamb

De prijs voor bizarste dier én dochter gaat op deze editie van Film Fest Gent ongetwijfeld naar Ada, het betoverende hoofdpersonage dat samen met twee zwijgzame loners een gezin vormt op een boerderij in het o zo desolate IJsland. Als je dacht dat *Gräns* een knap staaltje uitdagende folklореcinema was, zet je je beter schrap voor deze eerste langspeelfilm van de speciale effectenspecialist Valdimar Jóhannsson, met een opvallend breekbare Noomi Rapace.

The Card Counter

De dood heeft Paul Schrader altijd als een schaduw vergezeld, zowel in zijn werk als scenarist (*Taxi Driver*, *Raging Bull*) als in de films die hij regisseerde (*American Gigolo*, *First Reformed*). Dat is niet anders in dit drama met *Dune*-ster Oscar Isaac in de rol van een ex-militair die tijdens een lange gevangenisstraf alle kneepjes van het pokerspel leerde. Na zijn vrijlating trekt hij met zijn nieuwe talent van casino naar casino. Hij verlangt naar een sereen bestaan, maar wordt gaandeweg steeds harder met zijn duistere verleden geconfronteerd.

Daughters of Darkness

Harry Kùemels cultklassieker over twee Amerikaanse geliefden die in een Oostends hotel met een bloedzuigende hertogin en haar metgezel flirten, viert dit jaar zijn vijftigste verjaardag. Dat wordt in de Theaterzaal van Vooruit gevierd met een speciale vertoning voorzien van een live soundtrack door Condor Gruppe. De Antwerpse band, die zich graag laat inspireren door trippy seventiessoundtracks, zal de legendarische score van François de Roubaix respectvol naar zijn hand zetten.

Pig

Tegenwoordig is Nicolas Cage synoniem met geflipte B-cinema die maar zelden het witte doek haalt. Groot was dan ook de verbazing toen dit drama – over een man wiens oude wonden opengereten worden tijdens de zoektocht naar zijn spoorloos verdwenen varken – in de Verenigde Staten als de beste film in jaren van de *Leaving Las Vegas*-Oscarwinnaar werd onthaald. Anders dan je zou verwachten, mondt de film niet uit in een *Mandy*-achtige wraakexpeditie, maar in een berouwvolle odyssee.

Memoria

‘Een betonnen sloopkogel die onder water tegen een muur botst.’ Zo beschrijft Tilda Swinton's personage het geluid dat haar achtervolgt in de eerste Engelstalige, in Colombia gedraaide langspeler van de Thaise Gouden Palm-winnaar Apichatpong Weerasethakul. De omineuze klank zet een poëtische zoektocht in gang waarin onderwerpen als tijd, geheugen, leven en – hoe kan het ook anders? – dood de revue passeren. Een absolute must-see op het witte doek, zodat je je helemaal kunt laten meevoeren.

Les Olympiades

Een van de grote verrassingen op de recentste editie van het filmfestival van Cannes was deze bioscoopbewerking van een populaire reeks graphic novels. De Franse regisseur Jacques Audiard – wit, bijna zeventig en bekend van potige drama's als *Un prophète* en *De rouille et d'os* – serveerde zowaar een hippe tragikomedie over een groepje millennials met uiteenlopende achtergronden dat probeert te overleven in hedendaags Parijs. Met allerlei (afwezige) moeders op de achtergrond.

Spencer

Net als in *Jackie* zoomt de Chileense arthousefavoriet Pablo Larraín in deze brok historische fictie in op een cruciaal moment in het leven van een dochter van een natie. Diana Spencer groeide uit tot de geadoreerde Lady Di nadat ze in huwelijksbootje was gestapt met de Britse Prince Charles. Hier ligt de focus echter op het moment dat ze besliste om van de man (en zijn familie) te scheiden. Hoofdrolspeelster Kristen Stewart wordt nu al getipt als Oscarfavoriet.

C'mon C'mon

Wedden dat de Grote Thema's van *Vertigo's* Film Fest Gent-parcours ook een voor een aan bod komen in deze zwart-wit roadmovie van *Beginners*-cineast Mike Mills? Centraal staat de relatie tussen een gedreven radiojournalist (Joaquin Phoenix) en zijn vroegrijpe neefje (Woody Norman), dat hij mee op sleeptouw neemt zodat zijn zus (Gaby Hoffmann) de ruimte krijgt om zich over haar getroebleerde ex te ontfermen.

Cow

Andrea Arnold liet het Amerika van *American Honey*, *Transparent* en *Big Little Lies* achter zich en keerde terug naar het Verenigd Koninkrijk voor een intrigerende documentaire over – de titel verradt het al – een koe. De observationele aanpak van de Britse indielieveling achter *Red Road* en *Fish Tank* zorgt ervoor dat kijkers Luma's levenswandel – een schier eindeloze cyclus van kalven en gemolken worden – elk op hun eigen manier kunnen interpreteren.

Vortex

Na de orgastische maar macabere doden-dans die Gaspar Noë in *Climax* in beeld zette, gooit de Frans-Argentijnse filmmaker het over een opvallend ingetogen boeg met dit drama over een hoogbejaard koppel (Dario Argento en Françoise Lebrun) dat in hun Parijse appartement dagelijks met de sterfelijkheid geconfronteerd wordt. Verwacht geen makke kopie van Michael Haneke's *Amour*, want Noë presenteert het gebeuren integraal in split screen, zodat de belevenissen van beide protagonisten voortdurend op het witte doek te zien zijn.

VANAF 27 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

OFFICIAL SELECTION
UN CERTAIN REGARD
FESTIVAL DE CANNES

ARCELIA RAMÍREZ ÁLVARO GUERRERO JORGE A. JIMÉNEZ AYELEN MUZO

A FILM BY
TEODORA ANA MIHAI

a MENUETTO, ONE FOR THE ROAD, LES FILMS DU FLEUVE,
MOBRA FILMS & TEOREMA production

MENUETTO, ONE FOR THE ROAD, LES FILMS DU FLEUVE, MOBRA FILMS & TEOREMA present ARCELIA RAMÍREZ, ÁLVARO GUERRERO, AYELEN MUZO & JORGE A. JIMÉNEZ in "LA CIVIL" a film by TEODORA ANA MIHAI screenplay TEODORA ANA MIHAI & HABACUC ANTONIO DE ROSARIO
cinematography by MARIUS PANDURU editing ALAIN BÉSSAUVAGE production designer CLAUDIO RAMÍREZ CASTELLÍ costume design BERTHA ROMERO music JEAN-STEPHANE GARBE sound MANUEL DANDY & FEDERICO GONZÁLEZ JORDÁN produced by HANS EVERAERT
coproducers LUC & JEAN-PIERRE DARGENNE, CRISTIAN MUNCIU, MICHEL FRANCO & ERENDIRA NÚÑEZ L. TEODORA ANA MIHAI with the support of THE FLANDERS AUDIOVISUAL FUND (VAF) - CENTRE DU CINÉMA DE LA FÉDÉRATION WALLONNE BRUXELLES - ROMANIAN NATIONAL FILM CENTRE - EURIMAGES
THE TAX SHELTER OF THE BELGIAN FEDERAL GOVERNMENT CORONA EMERGENCY FUND OF THE FLANDERS GOVERNMENT - CASA KAFKA PICTURES - RTBF - VOD - BE TV - PROXIMUS international sales URBAN DISTRIBUTION INTERNATIONAL

#WeLoveCinema

ADIL & BILALL

ADIL & BILALL - MATHIEU MORTELMANS

YASSINE OUAICH - WARD KERREMANS - AHLAAM TEGHADOUINI - SAÏD BOUMAZOUGHE - BEN HAMIDOU

TOM VERMEIR - CHARLOTTE DE BRUYNE - BARBARA SARAFIAN - REINHILDE DECLEIR

ZOUZOU BEN CHIKHA - WANNES CAPPELLE - DRIES HEYNEMAN

Nieuwe Vlaamse topreeks
dit najaar

PLAY